

ת"ד 730/12 - מדינת ישראל נגד יעקב בנבניסטי

בית משפט השלום לערבותה בחיפה

ת"ד 13-12-730 מדינת ישראל נ' בנבניסטי
בפני כבוד השופטת קרמית פאר גינט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה עו"ד עטיה דאמוני

נגד

יעקב בנבניסטי

הנאשם ע"י עו"ד אלדר סולומון לב טוב
מטעם הסגנoria הצבורית

הכרעת דין (nymoki zicci)

1. ביום 04.05.2016 הודיעתי לצדים כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המוחסנות לו בכתב האישום.
להלן אפרט את הנימוקים אשר הובילו אותו לזכות את הנאשם מהעבירות המוחסנות לו בתיק זה:
2. כתב האישום בתיק זה מיחס לנאשם עבירות של התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה לגוף, אי ציות לאור אדום ברמזור וניגנה רשלנית.
3. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 11.4.13, סמוך לשעה 20:30, נdag הנאשם ברכבת פרט מסוג "אודוי" ברחוב אל הילאל בחיפה והגיע לצומת עם שדרות פלי"ם. (להלן: "הצומת"). אותה העת, הגיעו לצומת מרוחוב פלי"ם לכיוון הצ'יק פוסט גב' זידאני מרבת (להלן: "גב' מרבת"), אשר נגהה ברכבת פרט מסוג "טוייטה". הנאשם נdag רכבו ברשנות ברכ' שלא צית לאור אדום ברמזור בכיוון נסיעתו, נכנס לצומת, תוך שהוא חוצה קו עצירה באור אדום, חסם את דרכה של נגה רכב הטוייטה, גב' מרבת, וכל הרכב התנגשו. כתוצאה מהתאונה נחלבו בגופם ונזקקו לטיפול רפואי גב' מרבת, הנאשם ונסועות נוספות שנסעו עמו ברכבו.
4. הנאשם הודה כי נdag ברכבת במקום ובמועד הנוקבים בכתב האישום, וכן הודה בקרות אירע התאונה, וכפר בשאר העובדות, ונשמעו ראיות בתיק.

5. המחלוקת בענייננו נסובה סביר אחריותו של הנאשם לקרונות התאונה. הנאשם טען כי בהגיעה לצומת האמור עצר בכו עצרה והמתין ברמזור אשר דלק באור אדום. לאחר מכן, כשהתחלף אור הרמזור לירוק המשיך בנסיעתו, כשלפתע התנגש בו רכבת של גב' מרוזות (להלן: "גב' מרוזות").
6. מנגד, טענה גב' מרוזות כי ביום האירוע נסעה ממועדיו ניסנאס לכיוון הצ'יק פוסט, ובהגעה לצומת האמור המשיכה בנסיעתה מאוחר והרמזור דלק בירוק, כשלפתע רכבתו של הנאשם התנגש ברכבתה.
7. מטעם התייעזה העיד הבוחן, רס"מ נזיה חמאמ, אשר ערך את דוח' הבוחן (ת/4). בדוח' קבע הבוחן, רס"מ נזיה חמאמ, כי הגורם היחיד לתאונה היה הנאשם, אשר נכנס לצומת עת דלק ברמזור או אדום. במסקנותיו התבפס הבוחן על נתונים אובייקטיבים, וביניהם, בדיקת שדה הראייה שערך במקום (הגוש מזכיר ת/1), תרשימים תאונת הדרכים (ת/3), ועדותם של עד הראייה, יוסף עודה (להלן: "עודה"). הבוחן עוד ציין כי הרמזורים במקום נבדקו ונמצאו תקינים. (הגosh תע"צ תקינות ת/7).
8. הבוחן ציין בעדותו בבית המשפט כי מסקנתו הסופית נשענה על תרשימים תאונת הדרכים (ת/3) אשר נערכו על ידי עד הראייה, עודה. בתרשימים סימן העד בפניו הבוחן את המקום בו עמד ביום האירוע, ואשר ממנו ניתן היה לצפות באירוע התאונה. (ע"מ 8, שו' 28-27).
9. העד, עודה, נחקר בבית המשפט. בחקירהו הראשית ציין העד כי התאונה ארעה סמוך לביתו. לטענתו, ביום האירוע, עמד בתוך החניון, צמוד ל蹶ה, עם בתו. העד הבוחן ברכבתה של גב' מרוזות אשר נסעה בזמן שהאור ברמזור בכיוון נסיעתה דלק בירוק, וציין כי הבוחן ברכבו של הנאשם אשר הגיע, בו זמני, מכיוון העיר התחתיות ונסע בזמן שהאור ברמזור, בכיוון נסיעתו, דלק באדום, ושני הרכבים התנגשו. העד סימן על גבי תמונה שהזגגה לו את מקום עמידתו (נ/2) ביום האירוע וציין כי הבוחן צבעם של שני הרמזורים המוצבים בנתיבים של הנגבים המעורבים: "אני רأيت את الرموز، رأيتهم بشيكوف מלא". (ע"מ 23, שו' 6).
10. העד נשאל כיצד הבוחן באור הרמזור שדלק בכיוון נסיעת הנאשם בזמן שגב הרמזור מופנה אליו? והשיב כי התאונה ארעה בשעות הלילה ונitin להבחן בבירור במצבם של הרמזורים ובאורם המשתקף בתמורות המוצבים במקום. (ע"מ 25, שו' 14-17).
11. דוח' הבוחן יצא מתוך ההנחה שנקרא על ידי העד, עודה, הינו נכון. הבוחן מאמת את העבודה שהעד יכול היה לראות את האור ברמזורים, אבל הוא מניח את ההנחה שהעד ראה או אדום בנתיב הנסעה של הנאשם.
12. דוח' הבוחן מלמד אותנו שאפשר לראות את אור הרמזור בכיוון נסיעת הנאשם מהמקום שעודה עמד, ושהרמזורים היו תקינים. דוח' הבוחן אינו יכול להוכיח את גרסת העד לפיה, אכן ראה או אדום ברמזור בכיוון הנסעה של הנאשם כשהנאים חזה את הצומת.

13. על כן, השאלה הראשונה שיש לשאול הינה, האם ניתן להסתמך על עדותו של עודה? אם עדותו אינה מהימנה, הרי שאין כל משקל לדוח הבחן.

14. העדות של עודה הינה בעייתית. עודה אומר כי מסר את הפרטים שלו לשוטרים שהו בזירה. בחקירהו הנגדית אומת עם הטענה שהדבר אינו נכון, ודחה אותה. (*ע"מ 23, ש' 31-32*). אולם, אם אכן הוא מסר את הפרטים שלו לשוטרים בזירה, הייתה צריכה להיות על כך ראייה בתיק החקירה המשטרתי.

15. על המאשימה אשר יודעת שמתיחסים بعد המרכזי שלה טענה שהוא אינו דובראמת, היה להציג את הראיות שבידיה אשר מבססת את מהימנותו של העד בהקשר מסירת הפרטים לשוטרים. המאשימה לא עשתה זאת, והמשמעות לכך היא שכאשר צד להילך נמנע מלחשיך ראיות רלבנטיות שמצויות ברשותו, הרי שלא ניתן לסמור על דבריו העד, עודה, שהוא אכן מסר את פרטיו לשוטרים.

16. כאשר העד אינו מדייך בנתון זהה, לא ניתן להשתת על דבריו הרשעה ברמה שהינה מעלה לכל ספק סביר. מעבר לכך, העד ציין במפורש שהוא ראה את גב הרמזור בכיוון נסיעת הנאשם, והבחן בבירור בצעד שדליך ברמזור היה והוא לילה, ואור הרמזור השתקף בתמורות המוצבים במקום (*עמ' 25 שורה 14-17*). גם העובדה שהעד ראה את הרמזור מצידו האחורי, ולא מצידו הקדמי, מוסיפה אף היא על הבעייתיות שבגרסתו ובמידת המהימנות אשר ניתן להעניק לה.

17. העודה השנייה שمبرשת את המסקנה שהנאשם נכנס לצומת באור אדום הינה מרופות.

18. מדובר בעודה שאינה ניטרלית. ברור שאם הנאשם עבר באור יroke, אז היא זו שעברה באור אדום וגרמה לתאונת, ועל כן יש לה אינטראס ברור להציג שעברה באור יroke.

19. לכך יש להוסיף את העובדה שנג האמבולנס לא נחקר. לדברי הנאשם, אשר הוציאו כבר בחקירה המשטרתית, מרופות אמרה שהוא זו שעברה באור אדום והוא מצטערת: "אני אמרתני לנוגת של רכב פוגע" תראי מה עשית לנו. אין את עוברת באור אדום?" היא אמרה "עברתי באור אדום. אני מצטערת". (*ת/5, ש' 16-17*). את הדברים האלה שמע גם, לטענתו של הנאשם, נהג האמבולנס שהיה במקום: "מצין שחויבש אמבולנס שהיה לו דרגה כמו של סרן בצה"ל גם שמע שנוגת של רכב פוגע אמרה שהיא נכנסה לצומת באור אדום" (ראה *ת/5, ש' 17-18*).

20. למروת זאת, המשטרת נמנעה מלהזכיר את נהג האמבולנס בטענה כי מדובר ב"עדות שמיעה". (ראה פרוטוקול חקירת הבחן, *ע"מ 10, ש' 4*).

21. ראשית, אין מדובר בעדות שמיעה. שכן, אם מרויות עברה באור אדום, כתוב האישום אמור להיות מוגש נגדה, ודבריה לנוכח האמבולנס, הינם בגדיר אמרת חז' של נאש שהינה קבילה לפי סעיף 12 לפקודת הראות.

22. שנית, גם אם לא היה מדובר אמרת חז' של נאש, מדובר בעדות שיכלה לבסס את עצם אמירות הדברים גם אם לא את אמיתיות תוכנם. בכך יש חשיבות יתרה בעת הערכת המהימנות של העדה מרויות. שכן, אם היא אמרה את הדברים, ונוכח האמבולנס, שהינו לכארה עד ניטרלי, שמע אותם, הדבר היה מפחית באופן ניכר את מהימנות עדותה.

23. שלישיית, אם נחג האמבולנס היה נחקר ואומר שהדברים לא נאמרו על ידי מרויות, הדבר בהכרח היה פוגע במידת מהימנותו של הנאש.

24. על כן, מדובר בחקירות עד רלבנטי, למשל לא נעשתה, מעורערת את מכלול הראיות נגד הנאש. ראוי לציין גם שהיה צורך לגבות את עדות נחג האמבולנס סמוך לאירוע התאונה, וכי גם אם הנאש היה מנסה לאותו ולהביאו כעד הגנה מטעמו, הרי שימושה של עדות נחג האמבולנס מספר שנים לאחר אירוע היה נמור, ולא ברור אם היה זוכר כלל את האירוע.

25. בנסיבות כאלה, לא ניתן להשתית הרשות המבוססת על עדויות המआשימה במידה שהינה מעלה לכל ספק סביר.

26. מטעם ההגנה העיד הנאש ושתי עדות הגנה נוספות. עדות הנאש הינה קצרה אך עקבית. לדבריו, הוא נכנס לצומת באור ירוק. נוכחות עדויות המआשימה, לא ניתן לומר שగרטתו של הנאש הינה בלתי סבירה.

27. גם אם קיימים אי-דיוקים בעדויות עדות ההגנה מטעם הנאש, הרי שמדובר בנסיבות שנמסרו כ-3 שנים לאחר האירוע.

28. העובדה שלא הוגשו עדויות של עדים אלו במשטרת מלמדת אחת משתיים: 1. עדויות אלו לא נגבו, ואז מדובר במחדר חקירותי נוספת. 2. העדויות נגבו על ידי המשטרה אך בזמן לא היו אי-דיוקים וחוסר ההתאמות הקיימים כיום.

29. על כן, גם אם קיימים אי-דיוקים, שלוש שנים לאחר אירוע, לא ניתן לבוא ולאמור שיש בכך כדי לספק את הווודאות הריאלית שלא קיימת בריאות המआשימה.

30. על כן, מצאתי לנכון לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

31. המזכירות תמציא נימוקי היזקי לב"כ הצדדים ול הנאשם עצמו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהתום.

ניתנה היום, ל"י ניסן תשע"ו, 08 Mai 2016, במעמד הצדדים